

Sygn. akt II CSK 505/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku P. C.  
przy uczestnictwie G. C.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 21 grudnia 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestniczka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., a więc występowanie zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zagadnienie prawne sformułowała jako potrzebę odpowiedzi na pytanie czy każde świadczenie jakie właściciel lokalu otrzymuje od osoby trzeciej zamieszkującej w lokalu może być traktowane jako czynsz, co uzasadniałoby roszczenie współwłaściciela o zwrot wartości pożytków, bez uwzględnienia dodatkowych okoliczności stosunku prawnego łączącego właściciela lokalu z jego mieszkańcami.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że wątpliwości natury prawnej mogą być traktowane jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wówczas, gdy chodzi o zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie, takie, które będzie miało znaczenie przy rozstrzyganiu spraw podobnych, a przy tym takie, którego rozstrzygnięcie wpłynie na wynik badanej sprawy. Nie ulega przy tym wątpliwości, że zagadnienie to nie może być pozorne, czyli m.in. nie może stanowić próby obejścia dokonanych przez sądy ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.)

W badanej sprawie zostało ustalone, że skarżąca w latach 2007 - 2013 od osób, które zajmowały lokale na objętej współwłasnością nieruchomości, uzyskała kwotę 85.803,83 zł i była to kwota czystego zysku. Sąd Okręgowy dokonał oceny zebranych dowodów i ustalił, że umowy, jakie łączyły skarżącą z tymi osobami, były umowami najmu, ustalił też wysokość miesięcznego czynszu, łączną wysokość uzyskanego przychodu i pomniejszył go o wysokość wydatków jakie skarżąca w związku z tymi umowami ponosiła. Ustalony zysk jest różnicą tych kwot i w połowie, w kwocie 42.801,90 zł, podlegał zasądzeniu na rzecz wnioskodawcy, co odpowiada regulacji z art. 686 k.p.c. i art. 618 k.p.c. w związku z art. 46 k.ro. W świetle powyższego przedstawiona wątpliwość zmierzała do podważenia dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, w związku z czym nie mogła być poczytana za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Nie było też uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powołanie się na naruszenie art. 5 k.c. przez zaniechanie obniżenia kwoty 42.801,90 zł czy też wobec zaniechania rozłożenia jej na raty takiego wniosku nie uzasadnia.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw

jw